

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Β

Ἐν Ἀθήναις τῆ 24 Φεβρουαρίου 1894 Πέμπτη

ΑΡΙΘ. 49

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην

Γραφεῖον: Ὅδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ προπληρωτὴ:

	ἐν ἔτος	6	3.50	2
ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ		6	3.50	2
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ		8	4.50	3

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν των λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν κατὰ μῆνα ἐκδιδομένην «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας» ἐκ 32 σελίδων.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελίων: 30 λεπτά δι' ἕκαστον στίχον

Ὅταν αἱ συνδρομαὶ στέλλωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι εἰς βάρος τῆς «Οἰκογενείας.»

Ἄπαντες οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηῶν συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περὶπτερα· ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικ. Πρακτορείου τῶν ἐφημερίδων. Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριδοπώλαις τῶν ὁδῶν.

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΙΝΔΟΣ

Μετὰ τριάκοντα ἐτῶν ἐν Ἰνδίας διαμονὴν αὐτοῦ ὁ κ. Βιλλὼν ἐπανεκάμφεν εἰς Εὐρώπην κομίζων μεθ' ἑαυτοῦ ἄπειρον πλοῦτον. Μόλις δ' ἀφίκετο εἰς τὴν γεννέτειραν αὐτοῦ πόλιν ἐφρόντισε πρωτίστως νὰ εὕρῃ ἔμπορόν τινα, ὃν εἶχε ποτε ἀνταπεκριντῆν. Ἐλθὼν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ συνδιαλεχθεὶς περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, εἶπεν ἐπὶ τέλους τὰ ἑξῆς: «Ἐγὼ δὲν ἔχω οὐδένα υἱόν, δὲν ἔσχον ἀδελφούς οὐδὲ ἀδελφὰς καὶ δὲν θὰ ἔχω ἤδη εἰμὴ συγγενεῖς λίαν ἀπομεμακρυσμένους, ἐπομένως εἰμὶ αὐτεξούσιος νὰ πλουτίσω ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελέ μοι εἶναι μᾶλλον ἀρεστός, καὶ ἀπεφάσισα νὰ δώσω τὸν πλοῦτόν μου εἰς τὸν συγγενῆ μου ἐκεῖνον, ὅστις θὰ μοὶ φανῇ ὑπὲρ πάντας ἀξιώτερος τοῦ

νὰ νέμηται αὐτόν, καὶ παρεκκαλῶ νὰ με βοηθήσετε εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ τοιούτου».

— «Ἐγὼ οὐδέποτε ἐγνώρισα τὴν οἰκογενεῖάν σας ἀπῆντησεν ὁ ἔμπορος, ἀλλὰ γινώσκω καλῶς ὅτι ἔχετε δύο ἐξαδέλφους ἀποκατεστημένους ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. Αὐτὰὶ δὲ εἰσιν ἀδελφαί, καὶ ἀμφότεραι ἔχουσι περιουσίαν· ἀλλ' ὅμως ὁ χαρακτῆρ αὐτῶν εἶνε διάφορος. Τὴν πρωτότοκον, καλουμένην Κλημεντίαν οὐδεὶς σχεδὸν ποτε δύναται νὰ ἴδῃ, — μεμωραμένη δὲ καὶ ἰδιότροπος οὕτως ὑπηρετεῖται ὑπὸ μιᾶς μόνης θεραπαίνης καὶ ἄλλην εὐχαρίστησιν δὲν αἰσθάνεται ἢ νὰ συναθροίξῃ καὶ ἀναμετρή τοὺς θησαυρούς της. Ἀπεναντίας δὲ ἡ βαρωνὶς Στεφανία εὐχαριστεῖται μεγάλως νὰ χορηγῇ καὶ διαμοιράξῃ τὰ ἑαυτῆς· ἀγαπᾷ μὲν τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὴν πολυτέλειαν, ἀλλ' αἱ μάταιαι αὐτὰ ἠδοναὶ οὐδόλως κωλύουσιν αὐτὴν τοῦ νὰ δεικνύηται ἐλεήμων. Καθ' ἐκάστην ἐβδομίδα ἐν ὀρισμένη ἡμέρᾳ, πλῆθος πτωχῶν ἵσταται πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς καὶ αὐτὴ ἡ βαρωνὶς διανέμει τοῖς χρεῖαν ἔχουσιν ἐλεημοσύνας».

— «Ἡ περιγραφή τῆς τελευταίας ταχύτης, εἶπεν ὁ Ἰνδός, καίτοι ἔχει ἐλλείψεις, δὲν μοὶ ἀπαρέσκει τόσον· ἀλλὰ προκειμένου περὶ τῆς κυρίας Κλημεντίας δὲν ἐπιθυμῶ οὐδὲ κἄν νὰ ἴδω αὐτὴν· τόσον μισοτοὶ εἶναι εἰς ἐμὲ οἱ φιλάργυροι».

Τὴν ἐπιούσαν ὁ κ. Βιλλὼν μετέβη προθύμως εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας Στεφανίας, ἧτις τῷ ἀπέδωκε μυρίας φιλοφρονήσεις, δι' ὧν αὐτὴ προσεκτῆσατο τὴν συμπάθειαν τοῦ ἐξαδέλφου της.

Ἡ θεράπαινα τῆς κ. Κλημεντίας ἦτο ἀδελφὴ τοῦ οἰκέτου τοῦ ὑπηρετούντος τὸν ἔμπορον, φίλον τοῦ κ. Βιλλὼν. Ὁ δούλος οὗτος ἦτο παρὼν, ὅποταν ὁ Ἰνδός ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς οὐδόλως ἤθελε νὰ ἴδῃ τὴν φιλάργυρον ἐκείνην ἐξαδέλφην του. Μεταβαίνει λοιπὸν ἀμέσως πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ τῇ διηγείται πᾶν ὅ,τι ἤκουσεν. «Ἴδου, λέγει πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, ἡ κυρία σου ἐτιμωρήθη ἀνταξίως διὰ τὴν φιλαργυρίαν της. Ὁ κ. Βιλλὼν διαθέτει τὴν

ς'.

κίς μάλλον εὐχαρὶς ἢ ἡ κυρία Κλημεντίνα μὲ ὄλα αὐτῆς τὰ πλούτη. Ἀλλὰ διατί ἀρά γε αἱ κυρίαι αὐταὶ δὲν μοι ὠμίληταν περὶ ὑμῶν; Μήπως εὐρίσκεσθε εἰς διχόνοιαν; Ἄγνοοῦσι ποῦ διαμένετε;»

— «Λίαν ἐνδιαφέρομαι περὶ τῶν ἀδελφῶν μου, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, καὶ δὲν ἠμέλησα ποτὲ τοῦ νὰ διατηρῶ μετ' αὐτῶν ἀλληλογραφίαν. Πρὸ τριῶν ἡδὴ ἡμερῶν ἔγραψον πρὸς ἀμφοτέρους.»

— «ὦ! κακεντρεχεῖς καρδίαι! ἀνέκραξεν ὁ κ. Βιλλῶν, δὲν θὰ συγχωρήσω αὐταῖς τὴν ἀδικιορίαν τῶν ταύτην πρὸς μίαν τοσοῦτον ἀγαπητὴν ἀδελφήν. . . .»

— «Ὅχι, τοῦτο δὲν εἶνε σφάλμα, εἶπεν ὁ ἐνδός, γινώσκουσι καλῶς ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας τῶν, πόσον σεῖς ὑπερέχετε αὐτῶν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπεθύμουν αὐταῖς νὰ σᾶς γνωρίσω. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ἤθελον νὰ ἐπωφεληθῶσι μόναι τὰ πλούτη, ἅτινα ἐξ ἰνδιῶν ἀπεκόμισα. Ἀλλ' ἠπατήθησαν ἐν τῷ πονηρῷ αὐτῶν ἐπιχειρήματι· διότι δὲν θὰ καταλίπω βεβαίως τὴν περιουσίαν μου εἰς τὴν κυρίαν Στεφανίαν, ἥτις δὲν πράττει τὸ ἀγαθὸν εἰμὴ χάριν ματαιίας ἐπιδείξεως, ἵνα φαίνεται ὡς ἐλεήμων, οὐδὲ θὰ καταστήσω πλουσίαν τὴν κυρίαν Κλημεντίαν, διότι πράττει τὸ ἀγαθὸν πρὸς τὸ ἴδιον ἑαυτῆς συμφέρον. Καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι ἀμφοτέραι ἀπεποιήθησαν σιωπηρῶς νὰ συνδράμωσι τὸν γέροντα ὑπηρετὴν τοῦ πατρὸς τῶν. Μαθὼν τὴν περίστασιν ταύτην δὲν εἶμαι πλέον εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ νοσοκομείου, ὅπερ ἡ κυρία Κλημεντίνα θέλει οἰκοδομήσει, καὶ εἰκάξω ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι ἐποίησε τὸ σχέδιον τοῦτο, ἵνα ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν τὰ ὑπάρχοντά μου. Ἀλλὰ σεῖς, προσφιλέσ μοι Μαρία, σεῖς ποιεῖτε τὸ ἀγαθὸν, διότι θεωρεῖτε αὐτὸ ἐντιμὸν καὶ εὐχάριστον πρᾶγμα. Ὅθεν ἀποφασίζω νὰ σᾶς κηρύξω μόνην κληρονόμον μου, καὶ ἀπὸ τοῦδε δύνασθε νὰ διαθέσητε πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου. Γνωρίζω δὲ ὅτι σεῖς δὲν ἐχετε ἀνάγκην νὰ ἦσθε πλουσία διὰ νὰ ἦσθε εὐτυχῆς, ἀλλὰ πολλοὶ θὰ ὤσιν εὐτυχεῖς, ἐὰν σεῖς ἀποκτήσητε πλούτη.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Θ. Ι. Κόντης

Κόρη ἑλληνίς, μὲ καλὰς συστάσεις, ζητεῖ θέσιν παιδαγωγοῦ ἐν ἐπαρχίᾳ ἢ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Καλὴ ἐνταῦθα οἰκογένεια ζητεῖ παιδαγωγὸν Γαλλίδα γνωρίζουσαν καὶ ὀλίγα ἑλληνικά.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΚΑΙ ΠΑΠΑΣ ΕΓΓΕΙΝΕΣ, ΚΩΣΤΑ;

Ὁ μικρὸς Μῆτσος εἶναι τὸ μεγαλειότερον πειρακτικόν τῆς γειτονίας μου. Ἰδίως τὸν διάβολόν του τραβᾷ κατ' ἐκάστην ἑνας βραχὰς ὁ μπάρμπα Κώστας ὁ μανάβης. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ὡς τὸ βράδυ δὲν ἀκούς; ἄλλο τίποτε παρά: «Κώστα φοῦ-φοῦ λὰ βράκα»· ὁ δυστυχὴς Κώστας θυμῶναι, καὶ ὁ Μῆτσος, διὰ νὰ πειράξῃ καλλίτερον τὸν βραχᾶν ἄδει τὸ γνωστὸν κρητικὸν ἄσμα:

Τ' ἤθελα γῶ τὸν πίστολο
Τσ' ἐπούλαγα τὴ βράκα
Τσαὶ κάνουν τὰ δοντάτσα μου
Τὴ νύχτα τράκα—τράκα.

Ὁ Κώστας λυσσᾷ ἐξ ὀργῆς καὶ τρέχει κατόπιν τοῦ Μῆτσου, ἀλλ' οὗτος, διαβόλος σωστός, τὸν συλλαμβάνει ἐκ τοῦ κάτω μέρους τῆς ὡς Μογγολοφίρειας σφαῖρα φουτωκτῆς βράκας καὶ . . . τα λοιπὰ ἐννοοῦνται. Ὁ μπάρμπα Κώστας πηχθίνει ὅ,τι καὶ ὁ σκύλος εἰς οὐ τὴν οὐρανὸν δένουν τὸν τενεκὲν τοῦ πετρελαίου.

✱

Πρὸ τινῶν ὅμως ἡμερῶν, δηλ. ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Τριωδίου, ὁ Μῆτσος ἐρρονίμεψε-περνᾷ ἀπὸ τὸ μανάβικο τοῦ Κώστα καὶ τὸν χαιρετᾷ σὺν μεγάλῳ.

Καλημέρα, Μπάρμπα—Κώστα· καὶ ὁ Κώστας κάνει τὸ σταυρὸν του.

— Δόσε μου δυὸ μάτσα ραπανάκια.

— Νὰ σοῦ δώσω, παιδί μου.

✱

Προχθὲς, τὸ Σάββατον τῆς Κρεωράγου, ὁ Μῆτσος γίνετα ὑπὲρ τὸ δέον μειλίχιος καὶ εὐγενῆς πρὸς τὸν Κώσταν, πρὸ τοῦ ὁποῦ ἀποκαλύπτεται λέγων:

— Μπάρμπα-Κώστα θὰ μοῦ κάμης μὴ χάρη;

— Ὅ,τι θέλεις, παιδί μου, ἐσ' εἶσαι τὸ καμάρι τῆς γειτονίας.

— Σήμερα, ἡμέρα ποῦ εἶναι, ἤθελα νὰ μοῦ δίνεις τὴ βράκα σου. . . Ἐέρεις, θὰ πάμε', ἕνα σπίτι καὶ πρέπει νὰ μασκαρευθοῦμε ὅλοι.

Τώρα ὁ δυστυχὴς ὀπωροπώλης ἐννοεῖ τὸ αἷτιον τῶν τόσων περιποιήσεων τοῦ μικροῦ Μῆτσου· ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸν ἐξευμενίσῃ, διότι ἂν ἀρνηθῇ. . . ἡ φουρούλα του ξέρει τὸ τι ἔχει νὰ τραβῆξῃ!

✱

Ὁ Κώστας εἶναι καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλλίτερος χριστιανός, καὶ ὡς τοιοῦτος, καλῶς γνωρίζει τὸ εὐαγγελικὸν ρητὸν «ὅ ἔχων δύο

χιτῶνας διδότην τὸν ἕνα». Τί νὰ κάμῃ ὅμως ὅταν ἔχη τις μίαν καὶ μόνην βράκαν, ἣν ἀπὸ Λαμπρῆ σὲ Λαμπρῆ ἀλλάζει;

Καὶ σκέπτεται μονολογῶν ὡς ὁ Ἄμλετ «νὰ τὴν δώσῃ ἢ νὰ μὴ τὴν δώσῃ;» Μπρὸς βαθὺ καὶ πίσω ρέμμα!

— Ζητεῖ συμβιβασμόν. Βρὲ παιδί μου! νὰ σοῦ δώσω τὴ βράκα μου, ἀλλὰ ποῦ δὲν ἔχω ἄλλη καὶ αὔριο πρέπει νὰ πάω 'ς τὴν ἐκκλησίαν, γιὰτ' εἶμαι, καθὼς ξέρεις, καὶ ἐπίτροπος.

— Ἄμ' αὔριο σοῦ τὴ φέρνω, Κύρ-Κώστα.

Δὲν εἰξέυρω ἂν ἐπέισθη ἢ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἔδωκε τὴν βράκα του καὶ ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦτο περασμένη (δι' αὐτὸν) ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

✱

Ὁ Μῆτσός μου εἶναι ὁ ἥρωϊς τῆς... νυκτός.

— Μὰ τί ὠραία ποῦ σοῦ πάει ἡ βράκα! θὰ τὴν φορέσης καὶ αὔριο ποῦ θὰ ἔλθῃς 'ς τὸ σπίτι μας;

Καὶ ὁ Μῆτσος ἀπαντᾷ:

— Καὶ βέβαια θ' ἄρθω· τώρα ποῦ τὴν πῆρα τὴ βράκα, δὲν τὴν ξεκολλάει ὁ Κώστας ἀπὸ τὰ χέρια μου, παρὰ τὴν Καθαρὰ Δευτέρα.

✱

Κυριακὴ πρωί.

«Ντάν—Ντίν!

Ντάν—Ντίν!»

Οἱ κώδωνες ἤχουν ὁ μπάρμπα Κώστας, ἐξυπνῶν, λέγει μὲ παράπονον πρὸς τὴν σύμβιον του.

— Ἀκόμη τὸ διαβολόπαιδο νὰ μοῦ φέρῃ τὴ βράκα μου!

— Σὰν ἦτουν κουτὸς ἐσὺ καὶ τὴν ἔδωκες! Νὰ ἰδῶ τί θὰ κάνης τώρα ἂν δὲν σ' τὴ φέρῃ!

— Δὲν πᾶς μιά στιγμή νὰ ζητήσης τοῦ Μάρκου, ἂν ἔχη μιά παλῆ βράκα νὰ μᾶς δανείσῃ;

Ἡ κυρὰ Κώσταινα μεταβαίνει εἰς τοῦ γείτονός της τὸ σπίτι, ἀλλ' ἀνγκάζεται νὰ φύγῃ μὲ τὰ τέσσαρα, διότι ἅμα εἰσελθοῦσαν τὴν ὑπεδέχθη ὁ κύρ Μάρκος ἐν ἡμιαδαμικῇ στολῇ.

✱

— Ἐ! τὴν ἔφερες;

— Μάλιστα! Ἄνθρωπος μὲ τέσσαρα παιδιὰ ἤθελες τέτοιαις ἡμέραις νὰ ἔχη καὶ παραπανιστὴ βράκα, ἀφοῦ σὺ τὴν ἔδωκες 'ς ἕνα παιδί ποῦ οὔτε τὸ γνωρίζεις. Νὰ εἶχες καὶ δεύτερη... ὑπομονή! Μὰ σὺ μιά τὴν εἶχες καὶ τὴ φοροῦσες μέρα νύχτα ὅπως ὁ λύκος τὸ τομάρι του. Τράβα τα τώρα! Ὅλοι νταίνονται τῆς ἀ-

ποκρηαῖς καὶ σὺ ἐγδύθηκες γιὰ νὰ μασκαρευθῆς.

— Ἄ! καλὰ ποῦ μοῦ τὸ θύμισες.

✱

Τὸ σπίτι τοῦ Παπαγιάννη ἦτο δύο βήματα μακρὰν τοῦ ἰδικοῦ του. Διπλώνεται μὲ τὸ πλόωμα καὶ πηγαίνει χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε τῆς Κυρᾶ-Κώσταινας, ἢ ὅποια μετὰ ἡμῖς εἶναι ὡραν τὸν βλέπει ἐπιστρέφοντα μὲ ἕνα πηλὸν ῥάσο τοῦ παπα-Γιάννη.

— Μπα! Χριστὲ καὶ Παναγιά! Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ βλέπω;

— Τί βλέπεις; ἐμασκαρεύτηκα κ' ἐγὼ 'ς τὰ γεράματα!

— Καὶ παπᾶς ἐγγεῖνες, Κώστα;

— Ἐτσι τῶφερ' ἢ κατάρα!

✱

ΑΠΟΚΡΕΩ

Τρελλὴ ἀπόκρηά μου ἔλα
Παῖξε, ταγοῦδῃσε καὶ γέλα
Μὲ χαρὰ,
Παντοῦ ζῶν καὶ τρέλλα χῦνε
Καὶ κάθε ἕνα τώρα, ντῦνε
Μασκαρᾶ!

✱

Νειότη χρυσοῦ, εὐτυχισμένη,
Κάθε χρονιά σὲ περιμένει
Μιὰ φορὰ,
Κάθε της λύπη νὰ ξεχάσῃ,
Νὰ τραγοῦδῃσῃ, νὰ γελάσῃ
Μὲ χαρὰ.

✱

Μὰ καὶ τὸν γέρο ποῦ κυττάζει
Σκυφτός 'ς τὴν ἄκρη καὶ στενάζει
Θλιβερὰ
Κι' αὐτὸν 'ς τὰ αἵματα τὸν βάνεις,
Κι' αὐτὸν ἀπόκρηα τὸν κάνεις
Μασκαρᾶ,

✱

Τρελλὴ ἀπόκρηά μου, ἔλα
Παῖξε, τραγοῦδῃσε καὶ γέλα
Μὲ χαρὰ,
Καὶ κάμε ὅποιον θὰ προβάλλῃ
'Εμπρός σου, Νειὸ ἢ ἀσπρομάλλῃ
Μασκαρᾶ!

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

Οί Κινέζοι συνειθίζουσι νὰ στέλλωσι τρεῖς προσκλήσεις εἰς τοὺς συνδαιτημόνας των. Ἡ πρώτη στέλλεται δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἑορτῆς, ἡ δευτέρα κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς ἵνα τὴν ὑπενωμίση εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ τὴν τιμῆσωσι καὶ ἡ τρίτη μίαν ὥραν ἀκριβῶς πρὶν ἀρχίσῃ αὐτή, ἵνα ἐκδηλώσωσι τὴν ἀνυπομονήσαν ὑφ' ἧς κατέχονται μέχρις οὗ ἴδωσι τοὺς φίλους των ἐρχομένους.

Ἡ ἀτύχου εἶνε μέγα πρᾶγμα, ἔλεγε Γάλλος τις ἐντὸς σιδηροδρομικοῦ βαγονίου εἰς παρακαθήμενον κύριον.

— Πράγματι, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὀφείλω τὴν τύχην μου εἰς αὐτόν.

— Ὁ κύριος εἶνε διευθυντὴς ἐταιρείας τινός;

— Ὁχι.

— Μηχανικός ἴσως;

— Ὁχι. ἔγασα δύο συγγενεῖς πλουσίους ἀπὸ μίαν ἐκτροχίαν σιδηροδρομικήν.

ΙΕΡΕΥΣ:—Καὶ παίρνεις αὐτὴν τὴν κόρην γὰ καλλίτερα ἢ γὰ χειρότερα;

ΜΝΗΣΤΗΡ:—Δὲν ἔχω, νὰ σοῦ πῶ, δέσποτά μου, ἂν δὲν περάσῃ μὰ ἑβδομάδα...

Ἄγγλος τις καθηγητὴς ἐστοιχημάτισε ἵνα διαμείνῃ ἐνδεκάμισυ λεπτά τῆς ὥρας ὑπὸ τὸ ὕδωρ, μετὰ τὴν παρατήρησιν ἵνα καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τῶ ἐπιτραπῇ ν' ἀνέλθῃ ἐπτάκις ὅπως ἀναπνέῃ ἐν διαστήματι 30 δευτερολέπτων.

Καὶ τὸ κατώρθωσε.

Ἐτελείωσες λοιπὸν τὸν κατάλογον τῶν προσωπῶν, ἅτινα θὰ προσκαλέσῃς εἰς τὴν ἐσπερίδα;

— Μάλιστα.

— Καὶ θὰ προσκαλέσῃτε ὅλην τὴν καλλιτέραν κοινωνίαν, ἔ;

— Ὁχι, ναὶ τὴν καλλιτέραν. Ἴδου ὁ κατάλογος.

— Καὶ αὐτοὶ εἶνε ὅλοι ὅλοι.

— Ὅλοι, ἐκτὸς τῶν δύο ἀτυχημάτων οἵτινες θὰ ἐλθῶσι ἰνκόνιτο μήπως κλαπῇ τίποτε.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ:—Σὰς συγγαίρω κυρία μου. Ἐπετύχατε τὸν ἐξυπνότερον ἀξιωματικὸν τοῦ συντάγματος διὰ γαμβρόν σας.

ΠΕΝΘΕΡΑ:—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε ταγματάρχα καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ προσθέσω ἄνευ ἐγωισμοῦ, ὅτι καὶ ἐκεῖνος θὰ ἔχῃ τὴν εὐφροσύνην πενθερᾶν τοῦ συντάγματος!

ΘΕΙΑ (πρὸς ἀνεψιάν):—Καὶ δὲν ἐντρέπεται, Νίτσα, νὰ κυττᾷ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα; Ἐγὼ οὔτε εἴξευρα τί χρειάζεται ἡ κλειδαρότρυπα στὴν ἡλικία σου.

— Ἀλλὰ μητέρα, δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ ἀκόμη. Πολὺ ὀλίγα πράγματα ἔχω ἰδεῖ καὶ εἶμαι τὸσον ἀμαθὴς εἰς τὰ τοῦ κόσμου.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, κόρη μου. Ἐπειτα νομίζεις ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι φροντίζουν νὰ εὗρουν γυναίκα μωρφωμένης.

— Τότε, μητέρα, ὑποθέτεις, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες δμοιάζουν τοῦ πατέρα.

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν, πρὸ τινος δημοσιευθεῖσαν, κατὰ τὸ λῆξαν τοῦτο ἔτος, 4537 ξένοι ἐπολιτογραφῆθησαν ἐν Γαλλίᾳ. Πλείους τῶν 1,000 ἐκ τούτων ἦσαν κάτοικοι τῆς Ἀσιατίας καὶ Λωρραίνης, τὸ περίεργον δὲ εἶνε ὅτι 379 ἦσαν Γερμανοί.

ΝΕΑΡΟΣ ΚΥΡΙΟΣ:—Ἐπάνω εἶνε ἡ δεσποινὴς Εὐγενία;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ:—Ὁχι, κύριε.

— Τότε εἰπέ τῆς παρακαλῶ ὅτι ἦλθα καὶ τὴν ἐζήτησα. Ἀκούς, μὴ τὸ ξεχάσῃς.

— Ὁχι, κύριε. πηγαίνω μάλιστα τώρα ἀμέσως καὶ τῆς τὸ λέγω.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ:

Θέτω τὸν πῖλον μου ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δωματίου μου καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸν ἴδω, οὔτε ἄλλος τις εὐρίσκειται εἰς τὸ δωματίον ἐκτὸς ἐμοῦ, ἄρα... κἀθημαί ἐπ' αὐτοῦ!

Ἀναλφάβητος.

ΑΤΑΚΤΑ

Διάλογος ἐν τῷ θηριοτροφείῳ.

— Τί κοινὸν μεταξὺ τῶν θηρίων τοῦ Μοντενέγρου καὶ τῶν βασιλέων;

— Ὅτι καὶ τὰ θηρία καὶ οἱ βασιλεῖς, τρώγουν παιανίζουσης τῆς μουσικῆς.

Διάλογος μεταξὺ υἱοῦ καὶ πατρὸς, κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τῶν ἀπόκρως.

— Μπαμπά, τί θὰ ἰδοῦμε τώρα ποῦ θὰ βγοῦμ' ἔξω;

— Θὰ ἰδοῦμε, παιδί μου, διαβάταις, ποῦ θὰ κυττᾶνε νὰ διαβαίνουν ἄλλους διαβάταις, ποῦ δὲν θὰ μποροῦν νὰ διαβοῦν γιατί θὰ ἦναι πολλοὶ διαβάταις.

Σαχλὰ καλαμπούρια τῆς ἐποχῆς.
Εἰς τὰς κανδρίλλιας.

— Ποῦ ν' ἡ ντάμα σου, κύριε Α;

— Ἐγὼ εἶμαι ἀντάμας (!)

Ἄλλο.

Ὁ Μ. θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ χορεύσῃ τὸν νέον χορὸν πάντε κάτω, ἐνῶ δὲν τὸν γνωρίζει.

Καὶ ὁ Κ. ἐπιτακτικῶς:

— Πάντε κάτω, ρ' ἀδερφέ!

Ἀτακτος

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εἶναι μερικὰ ἄσματα, τὰ ὅποια ἀκούει τις, ἰδίως κατὰ τὰς ἀπόκρως, ἀδόμενα ἀφ' ὄλων τὰ στόματα, ἀλλὰ δὲν διακρίνει ἢ τὴν πρώτην φράσιν τοῦ πρώτου στίχου καὶ μίαν ἢ δύο λέξεις ἐκ τοῦ τελευταίου. Παρέρχονται πέντε ἢ δέκα ἡμέραι, παρέρχεται μὴν καὶ ἐξακολουθεῖ ν' ἀκούῃ τὸ καινοφανὲς ἄσμα τόσον συχνά, ὥστε ἀκουσίως μανθάνει τὸν ἦχόν του, πολὺ καλὰ,

ἐν ᾧ ἐκ τῶν στίχων μόλις ὀλιγίστας λέξεις ἔχει μάθει καὶ αὐτὰς πολλακίς παρηλλαγμένας. Οἱ τῶν τοιούτων ἄσματων ποιηταί, εἶναι συνήθως ἄγνωστοι, εἴτε διότι δὲν ἔγραψάν ποτε τὰ ποιήματά των, εἴτε διότι τὰ ἔγραψαν εἰς πολὺ μεμακρυσμένην ἐποχὴν· μάλιστα πολλὰ τούτων εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους ὑπ' ἄλλον ἦχον ἢ ὑπὸ τὸν νῦν ἐν χρήσει.

Τὴν τοιαύτην ἔλλειψιν, ἐπιθυμοῦσα ἡ Οἰκογενεῖα ν' ἀναπληρώσῃ, ἀρχεται τοῦ ἔργου τῆς ἀπὸ σήμερον, διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περιπαθεστατοῦ ἄσματος «Γιὰ σένα», ἐπιφυλασσομένη, ἐν καιρῷ, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὴν μουσικὴν του.

Ἐάν τις τῶν κ. κ. ἀναγνωστῶν τῆς «Οἰκογενεῖας» γνωρίζῃ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ τοῦ κατωτέρω ἄσματος, παρακαλεῖται νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν «Οἰκογενεῖαν», πρὸς ἣν θὰ προσφέρῃ μεγάλην ἐκδούλευσιν.

Τὴν μουσικὴν, ἂν αἰ πληροπορήσῃ μας εἶναι ἀληθεῖς, ἔχει συνθέσει ὁ κ. Δ. Στρουμπούλης.

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Γιὰ σένα γέρνει ἀπαλὰ
κι' ἀπλώνεται με χάρη
Εἰς τοῦρανοῦ τὴν ἀγκαλιά
τ' ὀλόχρυσο φεγγάρι.

Γιὰ σέν', ἀγάπη μου γελαῖ
τ' ἀγέρι στὰ πλατάνια
Γιὰ σένα ἀκτινοβολᾷ
τὸ ἄστρο στὰ οὐράνια.

Γιὰ σέν' ἀφρὸ στὴν ἀμμουδιά
τὸ κάθε κύμ' ἀπλώνει
Γιὰ σένα μέσα στὰ κλαδιὰ
γλυκολαλεῖ τ' ἀπόδονι.

Γιὰ σένα πίσ' ἀπ' τὸ βουνὸ
τὸ φεγγαράκι βγαίνει
Γιὰ σένα κλαίω καὶ πονῶ,
μικρὴ μου χαϊδευμένη!

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΝ ΚΑ'Ι·ΡΩ

Ὁ φίλος τῆς «Οἰκογενεῖας» καὶ ἄλλοτε τακτικῶς συνεργάτης αὐτῆς Δ' Ἄλ μᾶς ἀπέστειλε μακρὰν ἐπιστολήν, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς, ἀφορῶντα τὴν ἑορτὴν τῆς τελευταίας ἐν Καίρῳ ἀπόκρως. (Mardi gras):

... Παραλείπων τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν

τοῦ στολισμοῦ τῆς πρὸ τοῦ Χριστιανοῦ θεάτρου πλατείας καὶ τῆς συνεχομένης αὐτῆ ὁδοῦ, ἣτις ὑπῆρξεν ὄντως λαμπρὰ, ἐνεκεν τῶν κομποτάτων ἐξεδρῶν, σοῦ γράφω ὀλίγα περὶ τῆς παρελάσεως τῶν μασκαράδων. Ἦνοιξε τὴν ἑορτὴν ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς περιερχομένη τὰς κεντρικὰς ὁδοῦς, μετ' ὀλίγον ἡ Αἰγυπτιακὴ μουσικὴ ἔφιππος καὶ μετ' ἐνδυμασίας μεσαιωνικὰς μετὰ κρᾶνη· ἔπειτα τὰ ἑξῆς:

Μέγα ἄρμα (ρεκλαμα ἴσως καφενοῦ) ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλὴν τῶν ἄλλων ὑπῆρχε τεραστίως ναργιλὲς διδόμενος ὡς ἀντιφάρμακον τοῦ καπνοῦ(;)·

Ἐτερον ἄρμα, ἐφ' οὗ γιγάντιον λίκνον πολλῶν νηπιῶν πλουσίως ἐνδεδυμένων. Εἶποντο ἄρκετοι ἵππεῖς μετμημισμένοι.

Δώδεκα κάμπλοι, πλουσίως ἡμφισσμένοι, ἐφ' ὧν αἰγυπτιοὶ τινες ἔπαιζον διάφορα ἐγχώρια ὄργανα.

Ἄρμα μέγα φέρων τεραστίαν σφαίραν ἐφ' ἧς ἐγράφετο δυναμίτις, μελανίτις καὶ λοιπαὶ ἐκρηκτικαὶ ὕλαι. Ἡ σφαῖρα αὕτη κροτήσαντος πυροβόλου ἐδιχάσθη καὶ ἐράνησαν πλείστοι διάβολοι ρίπτοντες, διαφόρους ὕλας ἐκρηκτικὰς (δῆθεν).

Ἐτερον ἄρμα ἐπιγραφόμενον πρόδος· ἐφαινετο ἐν αὐτῷ ὁ ἠλεκτρισμὸς, κατακρημνίσας τὸ γκάτζ, τὸ πετρέλιον καὶ τὰ κηρία, εἶποντο περὶ τοὺς 300 φανοφόρους, οἵτινες ἐπὶ ὄνων καθήμενοι καὶ κρατοῦντες ἕκαστος ἀνά μίαν σημαίαν, εἶχον ἐπὶ κεφαλῆς ἐτέρας σημαίας φερούσας τὴν ἐπιγραφὴν *les victimes du progrès* ἦτοι: τὰ θύματα τῆς προόδου.

Ἐτερον μέγα ἄρμα μετεσχηματισμένον εἰς τεραστίαν ἀνθοδέσμη ἐντὸς τῆς ὁδοῦ ἐφαινετο διάφορα κεφαλαὶ γυναικῶν ζῶσαι.

Μέγα ἄρμα φέρον 5 νήπια ἐν λίκνοις, διάφορα ζῶα καὶ ἐπικεφαλίδα *la comité en séance*. (Τὸ κομητᾶτον ἐν συνεδριάσει).

Μέγα ἄρμα, ὑψηλότατον, πλήρες ρεκλάμας διὰ τὸ κωνιάκ Καμπᾶ. «Ζήτω ἡ ἑλλ. βιομηχανία,» «κάτω ἡ ἱμφλουέντζα» καὶ λοιπὰ.

— Μέγα καὶ ὑψηλὸν φρούριον με σημαίας, πυροβόλα κλπ.

— Ἄρμα ἐφ' οὗ δωματίον διαφανές, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πολλοὶ λιμοκοντόροι διεσκέδαζον με διάφορα ὄργανα. Ἐπὶ κεφαλῆς δὲ ἐγράφετο «Ἀπαγορεύεται ἡ μουσικὴ».

— Τυπογραφεῖον με μίαν μεγάλην γραφίδα καὶ μίαν μεγάλην... ψαλίδα.

— Ὄχημα ἐφ' οὗ πολλοὶ ἐπὶ ποδηλάτων.

— Ὄχημα με διάφορα παμμεγέθη σχήματα ζαχάρου.

Διάφορα ἄλλα καὶ τέλος μία κυρία φέρουσα ἀντὶ πλουτοδότην ἀνθοπωλείον.

Φρενίτις εἶχε καταλάβει πάντας, πόλεμοι φοβεροὶ μὲ ὅλα τὰ εἶδη καὶ γένη τῶν ὀσπρίων. . . .»

Δ' Ἀλ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐν βιβλίον περὶ Ζολᾶ.

Ἐσχάτως ἐξεδόθη βιβλιάριον περιέχον τὴν βιογραφίαν τοῦ Ζολᾶ. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου ἀπαριθμεῖ τὰς πρώτας βασιάνους καὶ στερήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅτις δύναται σήμερον νὰ λάβῃ 500 χιλ. φράγκα διὰ τρία μέλλοντα μυθιστορήματά του πρὶν ἢ ἀκόμη χαράξῃ οὐδὲ γραμμὴν τούτων. Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1860 ἤρχισε δι' αὐτὸν νέα περίοδος Βοηθισμοῦ τοῦ χειροτέρου εἶδους. «χρῆν, δάνεια, ἐνεχειροδανειστήρια, δικαστικοὶ κλητῆρες» πάντα ταῦτα ἐγνώριζε καλῶς ὁ Ζολᾶ. Μιᾶς δεκάρας ἄρτος ἦτο ἡ συνήθης τροφή του· πλούσιος ἐθεωρεῖτο ὅτε εἰς τοῦτον ἠδύνατο νὰ προσθήσῃ δέκα λεπτῶν χοιρομήριον. Καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν περίοδον, κατεῖχεν ἐν δωμάτιον εἰς τὴν ὁδὸν ἁγ. Στεφάνου ἐν Παρισίοις, ὅπερ ἐλέγετο ὅτι κατεῖχεν ἐν προγενεστέρᾳ ἐποχῇ ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας» Βερναδὲν δὲ Σαιν Πιέρ. Τόσον δὲ ψυχὸς ἐπεκράτει εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ὥστε τὸν περισσώτερον χρόνον του κατηνάλισκεν ἐπὶ τῆς κλίνης, γράφων μὲ πεπηγότας δακτύλους τὸ δεύτερον μέρος τῆς «Ἐρωτικῆς Κωμωδίας» του.

Μονάρχαι δολοφονηθέντες.

Κατὰ τὴν παροῦσαν ἑκατονταετηρίδα οἱ ἀκόλουθοι μονάρχαι καὶ κυβερνηταὶ δημοκρατομένων χωρῶν ἔπασαν θύματα χειρῶν δολοφόνων.

Ρωσίας

Αὐτοκρ. Παῦλος 1801

» Ἀλεξ. 1881

Τουρκίας

Σουλτάνος Ἀβδούλ

Ἀζίζ 1876

Ἡνωμ. Πολιτ.

Πρόεδρ. Λίνκολν 1865

» Γκάρφιλντ 1881

Περσῶν

Πρόεδρ. Βάλτας 1872

Βολιβίας

Πρόεδρ. Μοράλες 1873

Ἑκουάδορ

Πρόεδρ. Μορένας 1875

Παραγουάης

Πρόεδρ. Γκίλλ 1877

Ὁ Σουλτάνος τῆς Τουρκίας λέγεται ὅτι εὐρέθη νεκρὸς τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν ὑπογραφὴν μιᾶς ἀποκηρύξεως, γενικῶς δὲ πιστεύεται ὅτι ἐδολοφονήθη. Ἀπόπειραι δολοφονικαὶ ἐγένοντο, ἐνίοτε πλέον ἢ ἅπασι, διαρκούσης τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος κατὰ τῶν ἀρχόντων τῆς Αὐστρίας, τῆς Βρεταννίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἰταλίας, τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Πρωσσίας, τῶν δύο Σικελιῶν καὶ τῆς Ἰσπανίας. Οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν 19 ἀποπειρῶν ἐγένοντο κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1830 μέχρι τοῦ 1848.

Ἐν βιβλίον περὶ Ζολᾶ.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΡΩΣ ΜΑΣΚΑΡΑΣ

Ἡθέλησε ὁ ἔρωσ ὁ καυμένος
Νὰ γείνη μασκαρᾶς ἀνθρωπίνος
Καὶ νά! μὲ τὴν καρδίᾳ σου σκεπασμένος
Προβάλλει μασκαρᾶς ἀληθινός!

✱

Τὸν βλέπουν τώρα ὅλοι καὶ γελοῦνε
Ἄχ! πόσο ὑποφέρει ὁ φουκαρᾶς
Οἱ ἄλλοι μασκαράδες θὰ γδυθοῦνε
Μ' αὐτὸς θὰ μένῃ πάντα . . . μασκαρᾶς!

N. K.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τ' ὄνομά μου ἀνζητήσης
Θὰ τὸ εὖρης εἰς Κυρίας
Ἐπὶ διαφόρους ὄψεις
Καὶ ἐπάγγελμα μοῦ δίδεις
Ἄν θελήσης τῆς καρδίας
Φεῦ! τὰς ἴνας ν' ἀποκόψης
Ἄγαθ. Γ. Κωνσταντινίδης

Λύσεις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΓΡΙΦΟΙ: Ἐν τῷ εὖ τὸ πολὺ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ: Π ὅπως—Πίθος.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΙ: Τὴν σελήνην ὁμοιάζει τὸ ἐν τῷ κατόπτρῳ εἰδωλὸν τῆς!

...»

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Δ. Π. Τὰ νέα εἰκοσάλεπτα νομίσματα θὰ γείνουν αἰτία νὰ αὐξηθῇ ἐν τοῖς καφεναείοις ἡ τιμὴ τοῦ καφέ καὶ τῶν λοιπῶν δεκαπενταλέπτων ποτῶν κατὰ πέντε λεπτά. Α. Ρ. Ὅσον πτωχότερον εἶναι ἐν κράτει, τόσον μικροτέρας ἀξίας νομίσματα ἔχει. Κ. Κ. Αἱ γυναῖκες θέλουν ἔξυπνον τὸν ἑραστήν καὶ βλάκα τὸν σύζυγον. Λ — Μεθαύριον εἶναι ἡ ἐπέτειος τῆς αυτοκτονίας τῶν ἀτυχῶν ἑραστῶν Μάρης Βέμπερ καὶ Μιχαήλ Μ. Καί 'ς τὰ δικά σου! — Δ. Π. Τὰ νέα ἐκ νικελίου νομίσματα ὁ λαὸς ἀνόμασεν ἤδη... Νικολῆδες. — Σ. Π ὄ γ. Ἐλήφθ. ὁρ. 3.